

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **V. B. N.**, zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2014, č. j. CPR-3547-2/ČJ-2014-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 8. 2014, č. j. 78A 6/2014 – 39,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 8. 2014, č. j. 78A 6/2014 – 39, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 11. 5. 2014, č. j. CPR-3547-2/ČJ-2014-930310-V242, a rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10. 1. 2014, č. j. KRPU-184303-52/ČJ-2013-040022-S, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti částku 12.342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPU-184303-52/ČJ-2013-040022-S

ze dne 10. 1. 2014. Správní orgán prvního stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobci podle tohoto rozhodnutí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie po dobu tří let. Žalobci byla uložena povinnost vycestovat do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce pobýval v České republice od roku 2005 do roku 2009 za účelem podnikání. Po uplynutí daného víza jeho právní zástupce opakovaně podal žádost o nové vízum. V roce 2010 požádal o vízum za účelem sloučení rodiny. Řízení o této žádosti bylo zastaveno pro nezaplacení správního poplatku. Nejpozději od 10. 3. 2010 do 30. 6. 2011 stěžovatel pobýval v České republice bez víza nebo oprávnění k pobytu. Dne 19. 9. 2011 správní orgán prvního stupně rozhodl o jeho správním vyhoštění na dobu jednoho roku. Po neúspěšném odvolání a následné žalobě nabylo rozhodnutí o správním vyhoštění právní moci dne 23. 4. 2012. Správní orgán prvního stupně poté rozhodl o nové lhůtě k vycestování. Žalobce toto rozhodnutí napadl odvoláním a obdržel potvrzení, které jej opravňovalo k pobytu bez víza po dobu odvolacího řízení. Odvolací orgán dne 9. 11. 2012 zrušil napadené rozhodnutí a řízení zastavil. Rozhodnutí odvolacího orgánu bylo doručeno zástupci žalobce dne 15. 11. 2012. Žalobce se proto měl neprodleně dostavit k vydání výjezdního příkazu. To ovšem neučinil, a proto od 16. 11. 2012 do 12. 8. 2013, kdy byl zajištěn, opět pobýval v České republice bez víza. Žalobce tím podle správního orgánu prvního stupně opět naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se s tímto rozhodnutím zcela ztotožnila.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Namítal, že se nedopustil protiprávních jednání předvídaných zákonem o pobytu cizinců, protože měl za to, že stále běží řízení o odvolání proti stanovení nové lhůty k vycestování. Domníval se proto, že se v České republice zdržuje oprávněně. Žalovaná neodstranila evidentní nezákonnosti v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo vydáno v rozporu s § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Dále namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů o přiměřenosti správního vyhoštění vůči jeho soukromému a rodinnému životu. Nezabývaly se totiž dostatečně rodinnými a sociálními vazbami žalobce a jeho rodiny v České republice. Naopak přeceňovaly jejich vazby k Vietnamu. Správní orgány také neodstranily rozpory ve zjištěném skutkovém stavu, protože dezinterpretovaly nebo zcela opomenuly výpověď manželky žalobce. Jejich děti i manželka žalobce mají na území České republiky povolen trvalý pobyt. Správní orgány přitom zcela bagatelizují nemožnost přesunu rodiny do Vietnamu. Žalobci nebylo jasné, v čem správní orgány vidí zájem na jeho vyhoštění, protože správní vyhoštění není sankcí. Správní vyhoštění je navíc jasně nepřiměřené vůči jeho rodinnému a soukromému životu.

[4] Krajský soud žalobu zamítl. Z obsahu správního spisu podle krajského soudu prokazatelně vyplývá, že se žalobce i přes dříve uložené správní vyhoštění dlouhodobě protiprávně zdržoval na území České republiky. Naplnil proto skutkovou podstatou jednání podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce účelově namítal, že stále běželo odvolací řízení. Byl zastoupen advokátem, kterému bylo rozhodnutí ze dne 9. 11. 2012 řádně doručeno, a ani

případná nevědomost by žalobce nezbavovala odpovědnosti za toto protiprávní jednání. Správní vyhoštění představuje přiměřené opatření vůči opakovanému porušování právních předpisů ze strany žalobce. Zájem na vyhoštění žalobce proto převážil nad ochranou jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. Je projevem suverenity každého státu rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizinců na svém území, kteří nemohou požívat výhod povolení pobytu, pokud porušují právní normy hostitelského státu.

[5] Správní orgány podle krajského soudu posoudily přiměřenost zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života správně. Rozhodnutí žalobce počít druhé dítě bylo lehkovážné, protože ho učinil v době, kdy tu pobýval nelegálně. Nemohl proto legitimně očekávat, že mu v případě jeho protiprávního setrvání v České republice nemůže být uloženo další správní vyhoštění. Žalobci nic nebrání vycestovat s celou svou rodinou do Vietnamu, jejich děti předškolního věku tu nejsou integrovány a mohly by se naopak integrovat v domovské zemi žalobce. Jejich pobytový status by nebyl nijak dotčen. Manželka žalobce navíc zajišťuje rodinu po ekonomické stránce. V případě vycestování samotného žalobce by se mohla o děti starat např. s pomocí chůvy, kterou už v minulosti rodina žalobce využila, nebo díky předškolním zařízením. Vycestování žalobce by nevedlo k úplnému přetrhání kontaktů s jeho rodinou. Argumentace žalobce je proto účelová.

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, ve které se opírá se o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu spolu s vrácením věci k dalšímu řízení, případně zrušení rozhodnutí správních orgánů a vrácení věci k novému projednání.

[7] Stěžovatel je přesvědčen o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Ve správním řízení byl porušen § 3 správního řádu, protože nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Současně byl porušen § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch stěžovatele. Tím byl porušen i § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Postup správních orgánů byl nesprávný a vydaná rozhodnutí jsou nedostatečně odůvodněná a nepřezkoumatelná.

[8] Nucené opuštění České republiky se téměř jistě změní v opuštění trvalé. Způsob, jakým soud odmítá možný zásah do rodinného života, odporuje mezinárodním závazkům ČR, pokud jde o práva dítěte. Ačkoliv stěžovatel není zaměstnán, převzal na sebe péči o rodinu a zabezpečuje chod domácnosti. Tato úloha tradičně náleží ženě. Pokud ovšem manželka stěžovatele zabezpečuje rodinu po ekonomické stránce, je zcela logické, že její roli převzal stěžovatel. Jeho přínos pro rodinu v této roli není menší, než by tomu bylo v případě jeho manželky. Přesun rodiny do Vietnamu je vyloučen, protože tady rodina má pevné zázemí. Zlehčování oddělení rodiny od otce svědčí o nesprávném posouzení celé věci. Vyhoštění cizinci nemohou znovu získat vízum nebo jiné pobytové oprávnění. Děti by byly odděleny od svého otce a jejich kontakt lze stěží realizovat distančně, jak uvedl krajský soud. Správní orgány se zaměřily toliko na zpochybňování postavení stěžovatele, aniž by v souladu se svými povinnostmi zjišťovaly okolnosti, které jsou stěžovateli ku prospěchu.

[9] Stěžovatel k otázce přiměřenosti napadeného rozhodnutí odkázal také na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Pobyt bez platného oprávnění není správný, ale žalobce svým jednáním určitě neporušuje žádný ze zájmů podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy. Proto je třeba jednoznačně zohlednit zájem na ochraně soukromého a rodinného života oproti jeho pobytu bez víza. Důvod pro uložení správního vyhoštění zcela evidentně nekoresponduje s újmou, kterou způsobí stěžovateli a celé jeho rodině. Ta by byla prakticky nastálo rozdělená. Krajský soud nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, vypořádal námitky uplatněné v žalobě nedostatečně a nezabýval se náležitě skutečným stavem věci, což mělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalované a osoby zúčastněné na řízení

[10] Žalovaná je přesvědčena, že v daném případě byla individuálně posouzena proporcionalita mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochraně jeho soukromého a rodinného života. S ohledem na závažnost protiprávního jednání cizince převážil zájem na uložení správního vyhoštění a na zabránění dalšího narušování právních předpisů České republiky nad soukromým a rodinným životem cizince. Žalovaná plně souhlasí s názorem krajského soudu, a proto navrhuje kasační stížnost zamítnout.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Přitom přihlédl i ke skutečnostem, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.

[13] Stěžejní otázkou celého řízení je, zda uložené správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovatel však kromě této hlavní věcné námitky vznáší i námitky další, převážně procesního charakteru. Nejvyšší správní soud proto pro přehlednost strukturoval odůvodnění následujícím způsobem: nejdříve se zabýval námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí (IV.A), a následně námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele (IV.B).

IV. A) K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí

[14] Tato kasační námitka je nedůvodná.

[15] Stěžovatel namítá, že krajský soud nedostatečně přezkoumal rozhodnutí správních orgánů, které nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, a sám pak

neodůvodnil svůj rozsudek dostatečným způsobem. Ve správním řízení nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ty, které svědčí ve prospěch stěžovatele. Rozhodnutí žalované proto mělo být krajským soudem zrušeno pro porušení ustanovení správního řádu o dokazování (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu). Postup správních orgánů byl nesprávný a vydaná rozhodnutí nebyla přezkoumatelně odůvodněna.

[16] Z § 50 odst. 3 správního řádu vyplývá, že řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Rovněž je zde zdůrazněna i zásada objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 – 69). Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že správní orgány postupovaly v daném řízení (vedeném *ex officio*) tak, aby zjistily všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch stěžovatele. Stěžovateli byla navíc dána možnost uvést veškeré skutečnosti, které považuje za důležité, a mohl v tomto smyslu i předložit důkazy. Stěžovatel tak ovšem neučinil a ani v žalobě či kasační stížnosti žádné další konkrétní skutečnosti, které měly být opomenuty, neuvedl. Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány přihlížely ke konkrétním okolnostem tohoto případu. To, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatele, ještě neznamená, že tím porušily základní zásady správního řízení. Krajský soud proto v tomto ohledu nijak nepochybil.

[17] Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, popř. ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, eventuálně ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 Azs 58/2005 – 3. V zásadě platí, že „nepřezkoumatelné (...) je rozhodnutí, které postrádá základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalovaných námitek) jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“. Rozsudek krajského soudu netrpí žádnou z uvedených vad. Je zřejmé o jaké věci bylo rozhodováno i jak bylo rozhodnuto. Právní závěry rozhodnutí jsou v souladu se zjištěnými skutkovými okolnostmi. Výrok rozsudku logicky vyplývá z jeho odůvodnění. To samé platí i o rozhodnutí žalované a správního orgánu prvního stupně. Krajský soud proto neměl důvod rozhodnutí žalované a správního orgánu prvního stupně rušit.

IV. B) K námitce nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele

[18] Tato kasační námitka je důvodná.

[19] Stěžovatel namítá, že správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 8 Úmluvy. Při přezkumu tohoto zásahu je podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti*

Norsku, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, §69; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, § 106).

[20] Nejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (5) imigrační historii dotčeného cizince (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); (6) věk a zdravotní stav dotčeného cizince; (7) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (8) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (9) počet dětí a jejich věk; (10) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42; z judikatury ESLP zejména *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).

[21] Stěžovatel pobýval od 10. 3. 2010 do 30. 6. 2011 v České republice bez víza nebo oprávnění k pobytu, a proto správní orgán prvního stupně rozhodl o jeho správním vyhoštění. Stěžovatel však toto rozhodnutí nerespektoval a po neúspěšné obraně před soudem tu dále neoprávněně pobýval od 16. 11. 2012 do 12. 8. 2013. Tím narušil veřejný zájem na kontrole imigrace a na tom, aby se na území státu nezdržovali cizinci, kteří svým dlouhodobým negativním postojem k dodržování zákonů dávají najevo svou neúctu k právnímu systému hostitelské země. Proto mu bylo uloženo druhé správní vyhoštění. Jiného protiprávního jednání, např. trestného činu, přestupku nebo správního deliktu, se však stěžovatel nedopustil. Pobývá tu již od roku 2005, v době rozhodování žalované tedy celkově 9 let. Od zjištěného porušování veřejného pořádku v době rozhodování žalované neuplynula příliš dlouhá doba, přesně 9 měsíců. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by stěžovatel svým následným chováním porušoval veřejný pořádek. Při hodnocení závažnosti protiprávního jednání stěžovatele navíc nelze přehlédnout, že „opakované porušení právních předpisů“, je spatřováno v jediném nepřetržitém pobytu stěžovatele na území České republiky, přičemž prvek opakování je v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i v rozhodnutí žalované dovozován z „přerušení“ doby neoprávněného pobytu stěžovatele v důsledku zahájení jednak řízení o prvním správním vyhoštění, jednak řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí o nové lhůtě k vycestování. Soud rovněž nepřehlédl, že za pobyt v České republice bez platného oprávnění k pobytu byl stěžovatel potrestán blokovou pokutou ve výši 2.000 Kč.

[22] Stěžovatel tedy v minulosti porušoval imigrační pravidla. Na druhou stranu se ale po uplynutí víza za účelem podnikání opakovaně pokoušel o získání nového víza. V roce 2010 podal návrh na udělení víza za účelem sloučení rodiny. Řízení o této jeho žádosti však bylo zastaveno pro nezaplacení správního poplatku.

[23] Ze spisového materiálu nevyplývá, že by stěžovatel měl v České republice silné sociální a kulturní vazby. Pohybuje se spíše ve vietnamské komunitě. Stěžovateli bylo v době rozhodování žalované 37 let a ze spisového materiálu nevyplývá, že by jeho zdravotní stav jakkoliv zabraňoval uložení správního vyhoštění.

[24] Ke kritériím týkajícím se soukromého a rodinného života stěžovatele je třeba uvést, že jeho manželka a jejich dvě děti mají na území České republiky trvalý pobyt. Nejmladší dítě stěžovatele se narodilo 27. 3. 2013 a v době rozhodování žalované mu tedy byl jeden rok a dva měsíce. Starší dítě se narodilo 3. 12. 2008 a v době rozhodování žalované mu bylo 5 a půl roku. Stěžovatel svůj život nezaložil až v době, kdy v České republice pobýval nelegálně. Ze spisového materiálu vyplývá, že se v roce 2008 oženil se svojí manželkou, která porodila jejich první dítě ve stejném roce. V té době tu stěžovatel pobýval za účelem podnikání oprávněně. Až druhé stěžovatelovo dítě se narodilo v době, kdy stěžovatel nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. Z osmého kritéria, které hraje kritickou roli při posuzování opodstatněnosti stížnosti ze strany ESLP (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ve věci *Biraga a ostatní proti Švédsku*, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, § 50; či *Andrey Shebashov proti Lotyšsku*, 9. 11. 2000, stížnost č. 50065/99) i Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 4. 3. 2015, č. j. 1 Azs 160/2014 – 37; či rozsudek ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43), proto v posuzované věci nelze vyvozovat negativní závěry k tíži stěžovatele.

[25] Nejvyšší správní soud musí na tomto místě zdůraznit, že v případech týkajících se dětí hrají při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného života zcela zásadní roli jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, 6. 7. 2010, stížnost č. 41615/07, § 135). ESLP v minulosti již shledal porušení čl. 8 Úmluvy v situaci, kdy vnitrostátní orgány nepřikládaly dostatečnou váhu nejlepším zájmům dítěte (viz např. *Nunez proti Norsku*, cit. výše, § 84). Zejména, když je druhý z rodičů zaměstnan a zajišťuje rodinu po finanční stránce, je třeba zajistit dostatečnou péči o vychovávané děti. Nelze také odhlédnout od neodmyslitelného psychického tlaku, který na stěžovatelovu rodinu celé řízení o jejím správním vyhoštění vytváří (srov. *Jeunesse proti Nizozemsku*, cit. výše, § 119).

[26] Na stupnici závažnosti zásahu „podstatný – mírný - nízký“ by soukromý a rodinný život stěžovatele byl v případě realizace správního vyhoštění narušen v podstatné míře. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s krajským soudem, že by vycestování žalobce nevedlo k úplnému přetrhání kontaktů s jeho rodinou. Má naopak pochybnosti o realizovatelnosti podobně „distančního“ rodinného života. Je přitom třeba mít na zřeteli vysokou důležitost nejlepších zájmů stěžovatelových dětí a jejich zásadní omezení v důsledku vyhoštění stěžovatele. K tomu je nutno připočíst výše uvedený psychický tlak, kterému celá rodina čelí. Na druhé misce vah leží zájem na kontrole imigrace a na tom, aby se na území státu nezdržovali cizinci, kteří svým dlouhodobým negativním postojem k dodržování zákonů dávají najevo svou neúctu k právnímu systému hostitelské země. S ohledem na nejlepší zájmy stěžovatelových dětí by však podle Nejvyššího správního soudu nebyla dosažena spravedlivá rovnováha mezi ochranou rodinného života stěžovatele a ochranou protichůdného veřejného zájmu na jeho vyhoštění, který by na zmíněné stupnici byl uspokojen jen mírně. Jednání stěžovatele nedosahovalo takového stupně závažnosti, že by vyvolávalo nutnost trvat na tak podstatném zásahu do stěžovatelovy rodiny. Z toho důvodu Nejvyšší správní soud došel k názoru, že je tato kasační námitka důvodná, protože

uložené správní vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do rodinného života stěžovatele. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců proto rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele nemělo být vydáno.

[27] Nejvyšší správní soud nicméně zdůrazňuje, že závěr o nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele vychází z konkrétních skutkových okolností této věci. Nelze jej zobecňovat v tom smyslu, že by rodinný život a nejlepší zájmy dětí měly vždy paušálně převážet nad veřejným zájmem na vyhoštění konkrétní osoby. V každém konkrétním případě je naopak nutné vycházet z výše uvedeného desatera kritérií, které dovodil ve své judikatuře ESLP. Hodnocení těchto kritérií může na odlišném skutkovém základě vést k opačným závěrům, než ke kterým se v posuzované věci přiklonil Nejvyšší správní soud (viz z nedávné doby např. rozsudek ze dne 4. 3. 2015, č. j. 1 Azs 160/2014 - 37; ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 Azs 205/2014 - 26; ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43 aj.). Pokud by se cizinec například v mnohonásobně větší míře dopouštěl přestupků, správních deliktů nebo dokonce trestných činů, bylo by nezbytné trvat na jeho vyhoštění, které by v takovém případě nebylo vůči jeho rodinnému životu nepřiměřené.

[28] Nejvyšší správní soud závěrem poznamenává, že v zemi založené na ochraně principu rovnosti nelze používat dvojí standardy. Nejvyššímu správnímu soudu se přitom na základě znalosti řady tzv. cizineckých věcí jeví, že je porušování právních předpisů ze strany cizinců „stíháno“ podstatně přísněji než je tomu u občanů České republiky. Z porušení leckdy jen administrativních povinností je vyvozována „*neúcta k právnímu řádu země*“ a je v nich shledáváno naplnění zákonných důvodů pro vyhoštění bez dostatečného zohlednění skutečných rizik pro veřejný pořádek, bezpečnost a další veřejné zájmy. V řadě případů se přísnost státních orgánů zvyšuje na úroveň, kterou by každý pocítoval jako nespravedlivou.

V. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na shora uvedené rozhodl Nejvyšší správní soud o zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. platí, že pokud Nejvyšší správní soud dospěje k závěru o důvodnosti kasační stížnosti, rozsudkem zruší rozhodnutí krajského soudu a věc mu vrátí k dalšímu řízení, pokud ve věci sám nerozhodl způsobem podle odst. 2. Podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. platí, že pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může podle povahy věci sám rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti; ustanovení § 75, § 76, a § 78 se použijí přiměřeně. Pravomoc k současnému zrušení rozhodnutí správního orgánu přitom není vázána na návrh stěžovatele; je to tento soud, který zváží, zda je namíste pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.

[30] V daném případě jsou dány důvody k postupu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Rozhodnutí žalované a správního orgánu prvního stupně totiž nemůže obstát z obdobných důvodů jako rozsudek krajského soudu. Žalovaná a správní orgán prvního stupně se v odůvodnění svého rozhodnutí nesprávně vypořádaly s otázkou přiměřenosti

správního vyhoštění s tříletou dobou, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jako zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle § 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. budou správní orgány při dalším rozhodování ve věci vázány právním názorem Nejvyššího správního soudu (k možnosti obdobného postupu srov. např. rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2012, č. j. 1 As 78/2012 – 35, či rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 67/2013 – 42).

[31] Tento rozsudek nevytváří překážku pro případné nové rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele, pokud se v budoucnu dopustí protiprávního jednání, v jehož důsledku již při hodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince převáží veřejný zájem na jeho vyhoštění. K jinému výsledku posouzení proporcionality zásahu do rodinného života by mohlo dojít rovněž v případě, pokud by doba, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena např. na jeden rok, jak správní orgány podle poznatků Nejvyššího správního soudu obvykle činí v případě vyhoštění pouze z důvodu podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

[32] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. platí, že pokud Nejvyšší správní soud v případě zruší rozhodnutí žalovaného podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení stěžovatele tvoří mimosmluvní odměna jeho zástupce podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Nejvyšší správní soud proto přiznal stěžovateli částku 3.100 Kč za tři úkony právní služby, spočívající v podání žaloby, účasti na jednání před soudem a podání kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Dále přiznal třikrát částku 300 Kč jako paušální náhradu výdajů s těmito úkony spojenou (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože advokát stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést podle zvláštního zákona z odměny za zastupování a náhrad, a to o 2.142 Kč. Celková náhrada nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti tedy činí 12.342 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci na účet advokáta Mgr. Petra Václavka do 30 dnů od právní moci rozsudku.

[33] Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřiznal náklady za převzetí věci v řízení o kasační stížnosti, protože ze spisu vyplývá, že Mgr. Petr Václavek stěžovatele zastupoval již v řízení před krajským soudem. Z obdobného důvodu ostatně Nejvyšší správní soud nepřiznává stěžovateli mimosmluvní odměnu jeho zástupce v řízení před krajským soudem, protože ze spisového materiálu vyplývá, že ho zastupoval již ve správním řízení. Nepřebíral proto novou věc, která by vyžadovala jeho přípravu za účelem seznámení se s ní.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2015

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu